

I tu, de què et disfresses?

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: Guillem Escriche

Al Sergi li agrada molt mirar la tele. Li agraden els dibuixos animats -encara que els pares no n'hi deixin veure tan sovint com voldria-, li agraden les pel·lícules -si no són gaire llargues- i fins i tot li agraden els anuncis. Al Sergi li agrada compartir els seus cubs de Rubik amb els companys de classe, jugar amb aquells petits cotxes que s'han posat tant de moda i llegir els còmics del Superllop, el superheroï que, aquest any, els seus amics han triat com a disfressa de Carnaval. Malgrat això, ell es vestirà de detectiu... encara que hi hagi algú que s'entesti a dir-li que és un *pringat*.

Tot va començar dilluns al matí, en arribar a classe. “Aquest any, cadascú pot anar disfressat del que vulgui!”, va anunciar la Laura, la tutora de Segon A. “Trieu el que més us agradi i a la classe de plàstica farem la disfressa”. Com si li haguessin punxat el cul, el Toni va saltar de la cadira: “Jo aniré de Superllop!”. Superllop l’aventurer, valent, llest i simpàtic, i per si no n’hi hagués prou, porta una capa verda la mar d’elegant.

Tothom el coneix, tothom l’adora, i tenint en compte que el Toni porta a la motxilla, el paraigua, la carmanyola i els calçotets, no va ser cap sorpresa que el triés per disfressar-se. Darrere el Toni, tota la classe es va apuntar a vestir-se del mateix. Bé, tots menys un, el Sergi, l’últim de la llista, que va parlar el darrer. “Jo aniré de detectiu”.

El cert és que als companys els hi era una mica igual, de què anés vestit el Sergi. Estaven massa ocupats fent cinturons, capes i antifàços. Havien de retallar, enganxar, grapar i cosir. Però el Toni, que sempre havia estat una mica fatxenda, no parava de fer-li la punyeta. “Ha! Seràs l’únic que anirà vestit diferent! *Pringat!*”. El Sergi se’l mirava de reüll mentre es barallava amb aquell tros de cartró que s’havia de convertir en un barret. “Qui vol anar vestit de detectiu, podent anar disfressat de Superllop?...”.

El Sergi es va aixecar de la seva cadira i va anar fins a la taula de la mestra perquè l’ajudés amb l’ala del barret... i una mica també perquè les impertinències del Toni començaven a incomodar-lo, però això no li ho va dir a ningú.

Al cap d’un parell de dies, en tornar de l’escola, el pare va sorprendre el Sergi amb una gavardina preciosa. Una gavardina autèntica de detectiu! El Sergi se la va emprovar, juntament amb el barret -que havia aconseguit acabar amb èxit- i va agafar la seva gran lupa. Llavors es va mirar al mirall. A la seva dreta, el pare somreia. A la seva esquerra, la Marta, la seva germana petita també se’l mirava, contenta. Però el Sergi no semblava gaire satisfet. “

Tu trobes que estaria més guapo vestit de Superllop, pare?”, va preguntar. “A mi em sembla que estaràs guapo disfressat de qualsevol cosa. L’important és que vagis com a tu t’agrada”, va contestar el pare. El Sergi va rumiar un segon... i el caparró se li va omplir de dubtes. El Toni es burlava d’ell i altres nens li seguien el joc. Si anés de Superllop, com tots, segur que el Toni el deixaria de dir-li *pringat*. Ell no volia ser un *pringat*.

Mentre tots aquests pensaments l’atacaven a la vegada, la Marta li va estirar la gavardina. “Jo també vull anar de detectiu. Igual que tu!”. El Sergi va somriure. La Marta sempre volia copiar-lo en tot i, aquest cas, no n’era l’excepció. “Però si no saps ni què és, un detectiu... A més a més, no volies anar d’abella?!”.

Efectivament, la Marta va recordar que tenia un preciós vestit d’abella preparat, així que va córrer a posar-se les ales i va oblidar-se ràpidament de tota la resta.

Els dies van córrer i va arribar la vigília de Carnestoltes. Abans d’anar a dormir, la mare va planxar la gavardina de detectiu i ho va deixar tot ben preparat al damunt de la cadira de l’habitació. El Sergi donava voltes dins el llit, neguitós com estava. Què dirien els seus amics quan veiessin la seva disfressa? I el Toni? “Tan de bo hagués triat vestir-me de Superllop... com tothom!”, es repetia el Sergi. Però ja no podia fer mitja volta.

Divendres, finalment. Com cada dia, el pare els ha despertat a les vuit. Com cada dia s’han rentat la cara, han esmorzat, s’han rentat les dents i s’han pentinat. I a l’hora de vestir-se, cadascú s’ha posat la seva disfressa. El Sergi té més son que ganes d’anar a la rua, però com que no té cap excusa ferma surt de casa i enfila el camí de l’escola.

A l’entrada, un garbuix de nens de P3 corren amunt i avall, divertits: Blancaneus i llops, bombers i metges, aviadors... i una abella, la Marta, persegueix un nen disfressat d’esquirol. El Sergi s’acosta a la fila de Segon A: una manada de Superllops amb les capes al vent. “Mireu! El *pringat* ja és aquí!”, l’assenyala el Toni rient per sota el nas.

Però abans que ningú pugui seguir-li la veta, una altra veueta crida: “Ei, heu vist la Laura?”. “Què figura que és?”, pregunta algú en veu baixa, mentre la mestra s’acosta al grup. “De què va vestida?”, diu un altre intentant trobar-li alguna semblança.

“Si està claríssim! Sóc un alienígena! Una *marcianeta*! L’habitant d’un altre planeta!”, els aclareix la ella veient que ningú se’n surt. Però el Sergi no ho té tan clar: “I les antenes? Un marcià sense antenes és com un cargol sense banyes!”, afirma, convençut. “Les antenes?!”, crida la Laura, tot tocant-se el cap. “Però si les duia en sortir de casa...”. On deuen ser? Les ha perdut? Potser les hi han robat! Sense pensar-s’ho dues vegades, el Sergi fa una passa endavant. “Jo les trobaré! Els detectius resolen misteris... i tinc una lupa!”. Quina idea més bona.

Pistes, preguntes... comença la investigació! Quan has vist les antenes per darrera vegada? I què estaves fent? I qui hi havia al teu voltant? Potser feia vent? El Sergi s’ha anotat les respostes de la Laura en una petita llibreta. Després, acompanyat de la seva lupa ha anat del pati a la sala de professors, de la sala de professors a la porteria, de la porteria a la parada de l’autobús... i en no trobar les antenes en cap d’aquests llocs, ha demanat el mòbil a la mestra.

“Depèn d’aquesta trucada que acabis sent una marciana o, simplement, la mestra de Segon A pintada de verd”, afirma el Sergi, amb posat greu. Tots els Superllops el miren, expectants. El Sergi marca i... “Hola? Centraleta d’autobusos? S’han perdut unes antenes. Són dues molles amb un parell d’estrelles de purpurina platejada al capdamunt. Haurien de ser a l’autobús que acaba el recorregut a l’escola Vilafloreda a les 8.56 del matí. Sí, m’espero, gràcies”.

El Sergi, al telèfon, sembla un detectiu professional. Encara més, sembla sortit d’una pel·lícula. Malauradament, però, des de la centraleta d’autobusos li comuniquen que allà, d’antenes, no n’han trobat pas. “Doncs res... què hi farem!”, sospira la Laura, resignada. Però el Sergi no es vol donar per vençut. “Potser hi ha una última possibilitat”, diu el nen gratant-se el cap. “Potser és una bestiesa, però a casa meva hi ha un lloc on sempre, o gairebé sempre, apareixen les coses perdudes”.

Els Superllops, inclòs el Toni, el contemplen amb els ulls oberts com a taronges. El Sergi acaba la frase: “Al final tot apareix... dins la bossa de la meva mare!”. El Toni, badoc, no ho entén: “Ara hem d’anar a buscar a la bossa de la teva mare?”. Però la Laura l’hi aclareix: “No, Toni. El que el Sergi vol dir és que miri bé dins la meva bossa! Oi, Toni?”. El Sergi assenteix. I el cert és que la bossa de la Laura és enorme, ben segur que allà dins s’hi podrien perdre unes antenes... o una dotzena!

Quan la mestra obre la bossa, en treu dos paquets de mocadors, un raspall, tres llibretes, bolis, llapis, gomes i colors, un estoig buit, un entrepà de fuet i... lep! I què és això?! Unes antenes d’alienígena! La classe de Segon A en ple aplaudeix. Que emocionant! La investigació ha tingut final feliç!

El Sergi, satisfet, mira com la seva estimada mestra es col·loca les estrelles de purpurina al cap i, ara sí, es converteix definitivament en una marciana. “Vinga, Superllops! I ara, tothom a ballar!”, exclama la noia. “Superllops? I jo què?!”, es queixa el Sergi posant-se bé el barret. “Tu aniràs al meu costat! No imagino una parella millor per anar a la rua!”, li respon la mestra. Tot Segon A felicita el Sergi, fins i tot el Toni: queda demostrar que el Sergi, de *pringat*, no en té un pèl... I, al final, això d’investigar misteris és gairebé més *guai* que ser un gos superheroï!

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital